Hij raadpleegde wederom zijn aanteekeningen.

Niet opgemerkt door den jeugdigen aanklager was Crout reeds voor een heelen tijd de zaal binnengekomen. Hij ging nu op Murray toe en trok hem aan zijn arm. Langen tijd fluisterden zij elkaar iets toe, en ook de Coroner deed druk met hen mede.

Toen wendde de aanklager zich plotseling weder tot Ethel.

„Nog één vraag, getuige : hebt u vergif in huis ? Of bent u verzamelaarster van zeldzame vergiften ?"

En toen de ondervraagde slechts verbaasd met het hoofd schudde, vroeg hij verder :

„Vroeger bezocht u dikwijls een zekeren Ralp Waldon, nietwaar ?"

Het bloed steeg Ethel naar het hoofd ; zij zweeg echter. In plaats van haar was Ned toornig opgesprongen en protesteerde tegen de ongehoorde beleedigingen, welke zijn verloofde moest verdragen.

„Ik verklaar u dat die Mr. Waldon in geen betrekking tot miss Hastings staat, integendeel door deze verafschuwd wordt."

„Goed, wij zullen ook dezen heer hooren ; want ook hij is aanwezig. Voorloopig kan de getuige weggaan," besliste de Coroner. „Zij moet echter in de zaal blijven en mag zich niet zonder mijn verlof verwijderen."

„Nog één ding moet ik weten," wierp Mr. Murray op onverschilligen toon in de rede. „Getuige, deze damesdolk is van u, nietwaar ? U kreeg hem van Ned Whistler ten geschenke ? Zeg dit ten minste."

Daarbij hield hij het naast de andere in beslag genomen zaken liggende luxe wapen in de hoogte.

Bleek werden Ethel's wangen en zij sidderde, toen zij zoo onverwachts Ned's geschenk terugzag.

„Het is mijn eigendom," zuchtte zij. „Ik moet hem in het kantoor van mijn verloofde vergeten of verloren hebben." — „Droeg u hem aan een hangketting ? Kunt gij u herinneren, bij welke gelegenheid u het wapen kwijt raakte ?

„Neen. Ik weet slechts, dat ik het eergisteren bij me droeg, want ik herinner mij, het in mijn groote onrust en vertwijfeling aan Huntington Whistler getoond en hem verklaard te hebben, dat ik daarmede eerder een einde aan mijn eigen leven zou maken, dan als slachtoffer van hem en Mr. Waldon te dienen. Toen moet ik het wel verloren hebben, wijl het immers voor de schrikkelijke daad gebruikt is . . . ."

„Wanneer u het zelf daarvoor maar niet gebruikte, of het aan iemand anders hebt overgegeven, aan wien u het plegen der daad opdroeg!"

„Mijnheer ! Zulk een veronderstelling is een gentleman onwaardig."

Ethel had zich in den stoel der getuigen hoog opgericht en mat met vlammenden blik den aanklager, die bedremmeld op de papieren vóór hem neerzag.

„Voor 't oogenblik heb ik verder geen vragen meer aan de getuige te stellen, na het verhoor van meerdere getuigen zal ik haar echter andermaal moeten laten vóórroepen," zeide hij koel. „Wat Mr. Whistler betreft, de politie acht het onnoodig hem nog langer gevangen te houden, wijl de vermoorde inderdaad aan vergif is gestorven, dat niet door hem vermengd werd, integendeel voor den verdachte zelf bestemd was.

Die latere doorboring van het reeds gestorven lichaam met een mes is geen misdaad in den zin der wet, welke bedoeling de dader er ook mede moge gehad hebben. Hoeveel het er ons ook aan gelegen is den aanvaller in persoon te leeren kennen, en zijn beweegredenen na te gaan, heeft volgens mijn meening de Staat nog niet het recht, hierom Mr. Whistler vast te houden. Ik verzoek den Coroner derhalve de vrijlating van den beschuldigde tegen een zekere borgstelling te gelasten."

„Daaromtrent zal ik nog een besluit nemen," zei de Coroner, en zich tot den jeugdigen advocaat wendend, voegde hij er aan toe :

„Zoo u ondertusschen door een derde eens voor een borg zoudt willen zorgen van ongeveer tienduizend dollars ?"

„Dat zal niet noodig zijn," antwoordde Ned, zichtbaar verheugd. „Mijn tegoed bij de Corn Echange Bank bedraagt nog meer dan die som. Enkele regeltjes aan den met mij persoonlijk bevriend zijnden betaalklerk en binnen eenige uren is het geld hier."

„Best, schrijf dan, Mr. Whistler ; een der gerechtsdienaren kan uw brief persoonlijk gaan bezorgen."

Hij wisselde een blik met den hulpdistrictsadvocaat.

„De eerste getuige is nu John J. Dryden."

Het was een der detectives die onder Mr. Keane stonden.

„Ik heb u een mededeeling te doen," wendde de Coroner zich tot de jury, toen de getuige binnengekomen en beëedigd was.

„Hedenmorgen ontving ik, en ook de districtsadvocaat, een anoniem schrijven, waarin stond, dat miss Hastings een glazen fleschje met zilveren sluiting en met opschrift „N°. 5 Locusta" op het etiket, bezat. In dat fleschje nu zou de voorraad zeldzaam vergif geweest zijn, waarmede zoowel het proeffleschje als de broomzuurflesch in het kantoor van Whistler vermengd zouden zijn."

Ethel, die, zonder dat de Coroner er zich tegen verzet had, naast haar verloofde was gaan zitten en een warmen handdruk met hem gewisseld had, hief het hoofd op. — „In mijn bezit ?" bracht zij er stamelend uit. „Maar ik hoorde nog nooit van zoo'n fleschje, laat staan, dat ik het bezat."

De Coroner maakte echter een afwerend gebaar.

„De getuige zal later gelegenheid hebben, zich te dezer zake te uiten. Nu is het haar niet geoorloofd een der getuigen in de rede te vallen."

Hij wendde zich toen verder tot de gezworenen, op wie, evenals op alle aanwezigen in de zaal, de mededeeling een diepen indruk gemaakt had.

„Daarop werd een huiszoeking bij de dame ingesteld . . . . Getuige Dryden ! U bent hedenmorgen naar de woning van miss Hastings geweest ?"

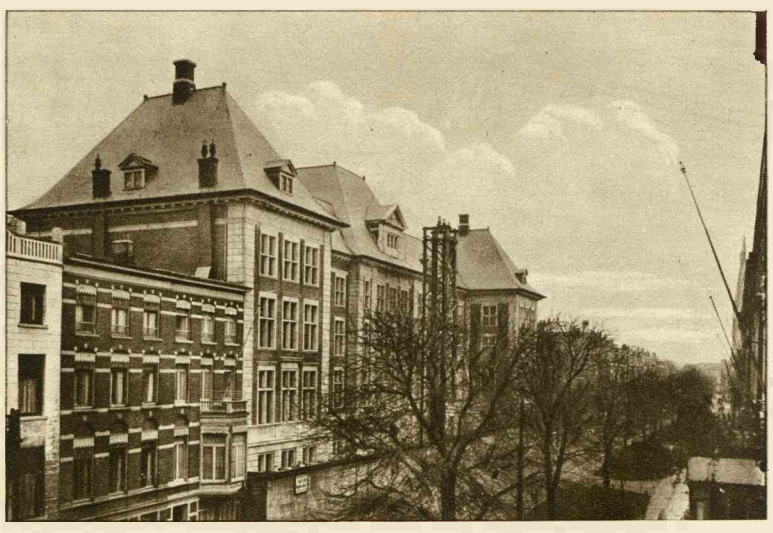
„Jawel. Detective James M. Eustis was bij mij. Het kamermeisje van miss Hastings deed open en verklaarde ons, dat haar meesteres voor ongeveer een uur geleden in gezelschap van een man was weggereden. In het eerst wilde zij ons niet binnenlaten, zij gaf haar tegenstand op, toen wij haar het bevel tot een huisonderzoek lieten zien. Zij is ons ook zonder eenige moeite hierheen gevolgd. Zij wacht nu buiten in de zaal der getuigen."

„Goed. En wat vondt u in de woning ?"

„Ons bevel luidde, een nauwkeurig omschreven kristallen fleschje met zilveren sluiting en met een wit poeder er in, in beslag te nemen. Wij behoefden niet lang te zoeken, en vonden in de toiletkamer der lady onder allerlei fleschjes en doozen op een aankleedtafeltje het omschreven fleschje. Op de voorzijde is een etiket met „N°. 5 Locusta" er op en het is ongeveer voor tweederden gevuld met een witachtig poeder."

Luidlooze stilte was op deze verklaring in de zaal gevolgd. Ethel stond met doodsbleek gezicht op, haar trekken wild vertrokken en tevergeefs naar woorden zoekend. De Coroner liet haar echter niet aan 't woord komen.

„Ik herhaal, u zult alles, wat u te zeggen hebt, later

Het nieuwe Ministerie van Landbouw te 's-Gravenhage, dat eerstdaags gereed zal zijn.

nog tijdig genoeg kunnen bijbrengen !" vermaande hij. „Stoor nu den loop van het onderzoek niet, of u noodzaakt mij andere maatregelen te nemen."

Hij wendde zich weder tot den getuige.

„Wat geschiedde er met het in beslag genomen fleschje ?"

„Na onze aankomst hier leverden wij het kamermeisje in de getuigenzaal af. Vervolgens begaven wij ons op bevel van den districtsadvocaat naar de onderzoekkamer er naast en lieten de chemische samenstelling door een proef onderzoeken. Daarop gingen wij weder naar de getuigenzaal terug. Ik hield het fleschje tot ik opgeroepen werd bij mij . . . . hier is het."

Daarbij overhandigde hij onder ademlooze spanning der toehoorenden 't kristallen fleschje aan den Coroner.

De nu opgeroepen detective James M. Eustis bevestigde op alle punten de uitspraken van zijn collega. Toen daarop de gerechtelijke scheikundige in de zaal werd geroepen, kon deze eveneens een beslissende verklaring afleggen. Hij had een analytisch onderzoek ingesteld, en meende met besliste zekerheid te kunnen getuigen, dat de inhoud der in beslag genomen flesch gelijk was aan het vergif der twee andere flesschen waarvan in de maag van den vermoorde duidelijk kenbare sporen aanwezig waren geweest.

Onder het algemeen zwijgen der vergadering werd Ethel wederom als getuige opgeroepen. Te vergeefs trachtte haar verloofde zich er tegen te verzetten ; hij moest de half in onmacht gevallen Ethel naar den stoel begeleiden.

„Dat is te veel !" zuchtte de kunstenares. „Men wil mijn ondergang. De een of andere vijand moet die noodlottige flesch mijn woning hebben binnengesmokkeld . . . . ik weet van vergif totaal niets af !"

„Zoudt u misschien de detectives niet meteen van die laffe daad willen beschuldigen ?" vroeg de hulpdistrictsadvocaat onder goedkeurend gemompel der aanwezigen op wie de opgewonden woorden van Ethel een merkbaar ongunstigen indruk hadden gemaakt.

„U kunt natuurlijk niet vermoeden, wie u deze poets kan gespeeld hebben ? Zou 't op het laatst niet die fameuze plaatsvervangster zijn, die onder uw naam stal, huwde, en zich ook veroordeelen liet ?"

Ethel hield het gelaat in beide handen verborgen.

„Uw vragen zijn overbodig, mijnheer !" zuchtte zij toen. „Ik heb nooit . . . . zoover ik weet nooit in mijn leven gif ook slechts gezien, laat staan in mijn bezit gehad. Hoe dat fleschje daar — een rilling ging over haar lichaam — in mijn slaapkamer kon verzeild raken, begrijp ik niet. Wellicht kan Annie, mijn dienstmeisje, hieromtrent uitkomst geven. Meer weet ik niet te zeggen !"

Een wenk van den Coroner gaf haar te kennen, den getuigenstoel te verlaten.

Toen zij dit wilde doen, begon zij te wankelen — zij tuimelde en zou gevallen zijn, zoo Ned's krachtige arm haar bij het nederzinken niet had opgevangen. Haar duizend lieve woordjes toefluisterend, vergezelde hij haar nu naar den zetel die naast zijn eigen stoel stond.

Maar wat hij zei, kwam slechts uit den mond ; zijn geest was elders. Hij kon 't zich niet langer verhelen, dat de bemoeiingen van den advocaat en den rechter er op gericht waren, Ethel te doen bekennen ; aan haar schuld schenen ze blijkbaar niet meer te twijfelen. Hij wist wel, dat hij dezen toeleg niet verijdelen kon ; hij was weerloos, zoolang men voortging, Ethel eenvoudig als getuige te behandelen, terwijl ze in werkelijkheid reeds lang in 't brandpunt der verdenking stond. Hij sidderde voor 't oogenblik, waarop de altijd spottend lachende aanklager alle voorgewende hoffelijkheid zou laten varen, en de ongelukkige de volle zwaarte der vreeselijke verdenking meedoogenloos op de schouders zou drukken. Ach, dat hij zoo machteloos was ! Zijn onwrikbaar geloof in zijn geliefde hielp niets. Zij was de eerste niet, noch zou de laatste zijn, die, trots haar onschuld, door afschuwelijke list in 't ongeluk gestort werd. . . Hoe kwam toch dat zeldzame vergif, waardoor Huntington gedood werd in Ethels woning ? Slechts een vreeselijke vijand kon dezen lagen aanslag gepleegd hebben, waardoor Ethels lot waarschijnlijk beslist ging worden.

„Charles W. Phelps !"

De ronkende stem van den deurwaarder riep juist een nieuwen getuige op.

Met grooten tegenzin, maar toch vol spanning, wendde Ned 't hoofd om naar zijn vroegeren boekhouder. Nu zou hij tenminste ontdekken waarom deze zijn post in den steek had gelaten. Een booze verdenking had zich in Ned's ziel vastgezet, een verdenking, die hij nog niet had durven uitspreken. Hij nam den binnentredende scherp op, vast besloten, hem zonder genade in kruisverhoor te nemen, en hem geen enkele verklaring te schenken.

Een nietig, zwak kereltje kwam binnen, met baardeloos, iets of wat vaal en afgeleefd lijkend gelaat, waarin een paar kleine, brutale oogjes listig en vroolijk over de vettige wangen heenblikten, of ze zeggen wilden :

„Wees maar niet bang ! Ik ben niet beter dan jullie allemaal !"

Eventjes echter keken ze zeer onrustig.

„Ik protesteer tegen mijn door niets gerechtvaardigde gevangenneming !" riep hij reeds, voor de rechter er toe gekomen was, hem een vraag te stellen. „Ik stel den Staat verantwoordelijk voor elke schade voor mij uit deze gevangenneming voortgevloeid of nog voort te vloeien, en behoud mij alle rechten voor."

„Voorloopig hebt u hier te antwoorden als getuige. Als Amerikaansch burger moest u weten, dat 't algemeen belang gaat boven 't persoonlijk. Ter zake : U bent de boekhouder Charles W. Phelps, 43 jaar oud, weduwnaar, in dienst bij advocaat Ned Whistler. . . ."

„Was bij dezen in betrekking," verbeterde Phelps zeer luid, „verliet die betrekking echter, daar ze mij niet langer beviel, en omdat ik juist een som gelds ontvangen had, die mij in staat stelde, onafhankelijk te leven. Ik stond juist in beraad, voor landbouwbelangen naar Cuba te vertrekken en stel den Staat nogmaals uitdrukkelijk verantwoordelijk voor alle schade, verloren winst enz."

„Goed. Wanneer verliet ge uw betrekking ?"

„Ik ging lunchen en keerde niet terug."

„U sloot de buitendeur niet af ?"

„Neen. Er kon dan immers niemand binnen ?"

„Hadt ge Mr. Whistler van uw voornemen verwittigd ?"

Phelps wierp een vluchtigen blik in de richting waar Ned zat, maar keek onmiddellijk weer strak naar de tafel der rechters.

„Ik was aan geen opzegging gehouden. De man heeft me eigenlijk nog een halve week salaris te betalen, maar ik schenk hem dat geld," sprak hij met grootmoedige handbeweging.

„Nu, 't was in elk geval uw plicht, 't kantoor te bewaken, en uw plotseling deserteeren is des te opvallender wijl Mr. Whistler u, door u te benoemen, voor gebrek gevrijwaard heeft." (Wordt vervolgd.)

Bij onze middenpagina.

Aert van der Neer, van wiens „Riviergezicht bij Winter" wij op pagina 8 en 9 een reproductie geven, was een beroemd Amsterdamsch landschapschilder. Hij werd geboren in 1603 of 1604 en overleed in 1677. Zijn dorpsgezichten, soms door opkomend zon- en daglicht, maar meestal door maanlicht beschenen, koos hij uit de omstreken van Amsterdam en Utrecht en stoffeerde deze zoowel als zijn andere doeken met tal van keurig geschilderde voorwerpen, als schepen, boomen of zeer levendige en natuurlijke beeldjes. Zeer gelukkig was hij in zijn luchten welker koloriet voortreffelijk mag heeten!